

különszám
ROMANA
Széles a világ
– nagy a szerelem

Sharon Kendrick
Botrány a Riviérán

Jennifer Faye
Megrögzött szinglik

Nina Harrington
Tea és női szeszély

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Harlequin Books S. A., 2013 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017

Eredeti címe: A Whisper of Disgrace (Harlequin, Presents)

• Magyarra fordította: Bosnyák Edit

© Jennifer Faye Stroka, 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017

Eredeti címe: Best Man for the Bridesmaid (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Farkas Sylvia

© Nina Harrington, 2014 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017

Eredeti címe: Trouble on Her Doorstep (Harlequin Mills & Boon, Modern Tempted)

• Magyarra fordította: Párkányi Marcella

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA KÜLÖNSZÁM 83. számában, 2017

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-168-3

• Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2017

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

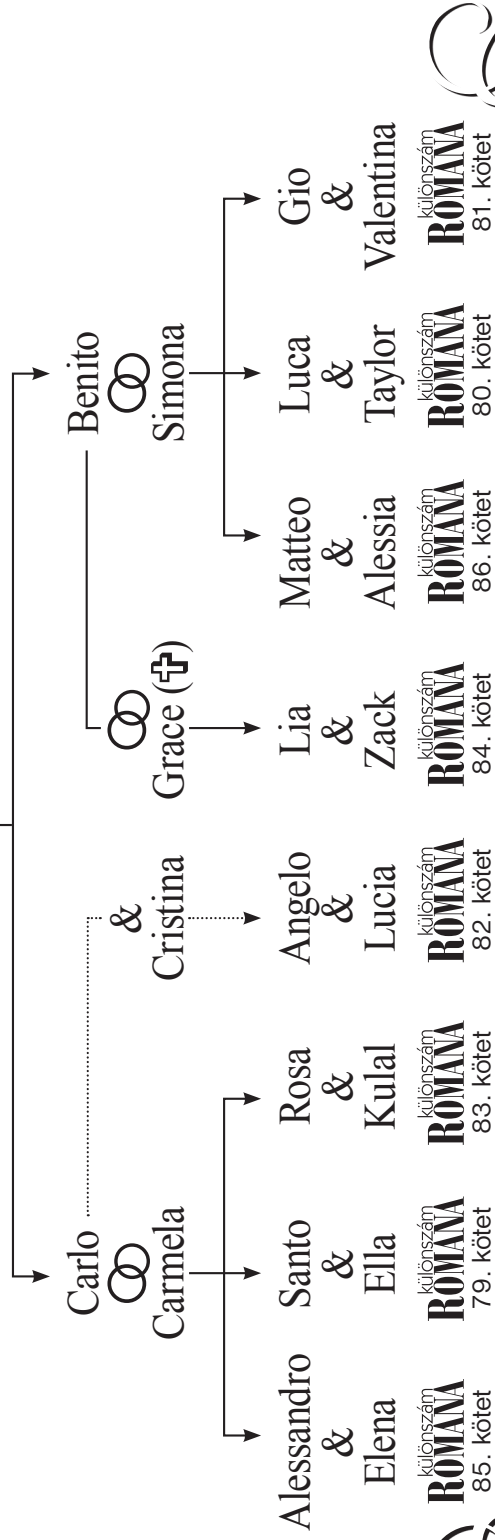
www.bookandwalk.hu

Sharon Kendrick
Botrány a Riviérán

Corretti-családfa

Salvatore
∞
Teresa

1. FEJEZET

Az üveg hideg volt... de nem olyan hideg, mint a jégpáncél a szíve körül.

Rosa a szájához emelte a pezsgősüveget, és ivott még egy kortyot, hogy enyhítse a fájdalmát. Kétségbeesetten vágyott arra, hogy felébredjen, és megállapíthassa, hogy az elmúlt néhány nap csupán egy rémálom volt, és ő még mindig ugyanaz az ember, akinek tartotta magát.

És arra is, hogy az a magas férfi, aki a bárpult túlsó végében áll, ne bámulja ilyen kíváncsian.

Rosa szédült a villódzó fényektől és a hangos zenétől, de az is lehet, hogy a pezsgőtől, amelyet azóta szorongatott, mióta belépett a klubba. Nem szokott hozzá a pezsgő száraz ízéhez és a sok buborékhoz, és valójában nem is kedvelte. Valószínűleg azért, mert a testes, szicíliai vörösborokhoz szokott hozzá, de a fivérei miatt azokból sem ihatott többet egy pohárnál.

Habár a történetek után azt is elképzelhetőnek tartotta, hogy Alessandro és Santo csupán a féltestvérei...

Rosa megborzongott, és megszorította a pezsgősüveg nyakát. A váratlan bejelentés miatt egyik napról a másikra megváltozott az élete, és tudta, hogy semmi sem lesz úgy, mint régen. Minden, amiben eddig hitt, hazugság volt.

– Készen áll, *mademoiselle*? – kérdezte a klub tulajdonosa, miközben a színpad felé bökött az állával.

Rosa bólintott, és a színpad felé fordult, amelyen egész este szexi nők rúdtáncoltak. A többségük nem volt különösebben érdekes, de mindannyian szőkék és izmosak voltak. Tökéletesen megfeleltek a francia Riviéra elvárásainak.

Rosának sötétvörös haja, olívaszínű bőre és nőies vonalai voltak, amelyek majdnem szétfeszítették bíborvörös miniruháját. Úgy nézett ki a többi nő között, mint egy paradicsommadár. Bizonytalanul fellépett a pódiumra. Vajon képes lesz táncolni ebben a nyaktörő túsarkú cipőben, amelyet Szicíliában sohasem vett volna fel?

De kit érdekel, ha megbotlik, vagy ha elesik? És hogy még soha életében nem viselt ilyen kihívó öltözéket?

Ő egyáltalán nem törődött vele, az biztos.

Ma este egyszerűen lerázza magáról azt a Rosát, aki mindig visszafogottan öltözködött, mindig helyesen akart cselekedni, és boldogan fogja üdvözölni az új énjét, amelyet áthatolhatatlan páncél vesz körül. Itt, a nagyvilági Côte d'Azurön fogja ledobni magáról azt a szürke selyemgubót, amely eddig megővta, és átváltozik gyönyörű pillangóvá.

Ivott egy korty pezsgőt, letette az üveget, azután fellépett a pódiumra, és találkozott a pillantása azzal a férfiéval, aki a bár túlsó végében állt. Az éjfélete hajú, izmos idegen továbbra is kíváncsian méregette, és láthatóan remekül szórakozott.

Vajon senki sem hívta fel a figyelmét arra, hogy nem illik ilyen leplezetlenül bámulni egy nőt? Ráadásul a férfi jóformán tudomást sem vett arról a nőről, aki vele volt, és szinte rátapadt.

Megszólalt a zene. Rosa megfogta a rudat, és elkezdett mozogni. Érezte a hideg fém érintését fedetlen combján és a pezsgő kellemes, zsibbasztó hatását, és átadta magát a hipnotikus ritmusnak...

Hirtelen könnyűnek érezte magát, végre megfeledkezett arról, hogy kicsoda valójában, és egyszerre enyhült a fájdalom, amely a szívét mardosta.

A mozdulatai olyan természetesek voltak, mintha rúdtáncosnak született volna. A teste néma párbeszédet folytatott a rúddal. Rosa lehunyta a szemét, széttárta a combját, és hátrahajította a fejét. Hosszú, mahagónivörös haja a földet súrolta. Miközben izgatóan ringatta a csípőjét, érezte, hogy felgyorsul a pulzusa.

Szinte transzba esett az erotikus tánctól. Megfeledkezett arról, hogy hol van, és tudomást sem vett a nézők megjegyzéseiről. Belemerült a saját világába. Lehullott róla a gátlás és a szégyen.

Olyan volt az egész, mint egy katarzis.

Amikor a zene elhallgatott, és ő kinyitotta a szemét, megpillantotta a pódium előtt összegyűlt férfiakat, és megdöbbsent. Hirtelen úgy érezte magát, mint egy egzotikus cirkuszi állat. Még az is megfordult a fejében, hogy talán a fivérei is ott állnak valahol a tömegben.

Csak a féltestvéreim! – utasította rendre magát gondolatban.

Rosa kihúzta magát, és azon töprengett, hogyan hagyja el a színpadot. Nem akarta átverekedni magát a férfiakon. Néhány lelkes néző teljesen kigombolta az ingét, és barnára sült mellkasuk csillogott az izzadságtól. A lánynak hirtelen hányingere támadt, és megborzongott.

Sürgősen innia kell még egy kis pezsgőt, hogy enyhítse a belsejében tomboló fájdalmat. Leguggolt, kinyújtotta a kezét az üveg után, és majdnem felkiáltott ijedtében, amikor valaki megfogta a karját. Felemelte a fejét, és megpillantotta a legsötétebb szempárt, amelyet valaha látott.

Az a férfi állt előtte, aki egész este a bár túlsó végéből bámulta, annak ellenére, hogy egy rendkívül vonzó nő társaságában volt. Rosa hirtelen megértette, hogy az a csinos szőkeség miért rajongott érte annyira. A férfi magas volt, és izmos, az arcéle arrogáns, a tekintete pedig olyan, mint a sasé. Az összes férfi csak árnyék volt mellette.

Az idegen érzéki szája halvány mosolyra húzódott, és végigmérte a pódium előtt összegyűlt közönséget.

– Úgy látom, segítségre van szüksége... – dünnyögte valami Rosa számára ismeretlen, egzotikus akcentussal.

A régi Rosa elszégyellte volna magát, most viszont csupán kellemes bizsergést érzett a gyomrában. Mintha váratlanul rátalált volna valamire, amiről eddig nem is sejtette, hogy vágyik rá.

– És maga hajlandó eljátszani a megmentő szerepét?

– Higgye el, *mademoiselle*, hogy nálam tökéletesebb jelentkezőt nem talál!

Rosa körbenézett, és csalódottan lebiggyesztette telt ajkát.

– De sehol sem látom a fehér paripát.

– Valószínűleg azért, mert egy fekete csődörön szoktam lovagolni, de nem Franciaországban. Ráadásul magával ellentétben a lovam nem kedveli az éjszakai klubokat. – A férfi szemében vidámság csillant. – Ugye tudja, hogy szép kis felfordulást okozott az előadásával?

Rosa arcáról lefagyott a mosoly. Tudta, hogy a férfi flörtöl vele, de ezen a téren nem voltak tapasztalatai. A családja senkit sem engedett a közelébe, és amikor Palermóban tanult, az udvarlói hirtelen köddé váltak, amikor megtudták, hogy kicsoda. Senki sem akart ujjat húzni a híres és befolyásos Corretti családdal, és nem akarták magukra haragítani Rosa fivéreit és unokatestvéreit.

Életében először találkozott egy olyan férfival, aki nem törődött a származásával, és akitől a családja biztosan eltiltotta volna. A sötét Adonisz olyan izgató volt, hogy Rosa attól félt, megégeti az ujját, ha hozzáér.

Kétségtelenül az lenne a legokosabb és a legbiztosabb, ha hátat fordítana neki, visszamenne a szállodába, és kialudná a pezsgőt. Reggel pedig bevesz egy gyógyszert a fejfájásra, és elgondolkodik azon, mihez kezdjen az életével.

De valami nem engedte, hogy ezt tegye. Nem akarok mindig szófogadó és megfontolt lenni! – gondolta dacosan, és csábosan elmosolyodott.

– És mi van akkor, ha nem egy megmentőre vágyom, hanem egy táncra? – kérdezte kihívóan, és ivott még egy korty pezsgőt.

– Annak sincs akadálya – válaszolta kimerően a férfi, azután elvette Rosától az üveget, és megfogta a kezét.

Kivezette a táncparketre, átölelte, és abban a pillanatban szinte vezényszóra megszólalt a zene.

Rosa tarkóján felmeredtek a pihék, és megborzongott a veszélytől. A magas idegen teste kemény volt, és izmos. A lány idegesen megnedvesítette az ajkát a nyelvével. Arra gondolt, hogy egy ilyen

férfinak képtelenség ellenállni, de ezt inkább izgatónak találta, mint félelmetesnek.

- Azt sem tudom, hogy hívják.
- Mert még nem mutatkoztam be.
- És nem akarja elárulni a nevét?
- Ha rendesen viselkedik, talán elárulom.

Rosa érezte, hogy elvörösödik.

- És ha nem viselkedem rendesen?
- Akkor meg főleg, mert kedvelem a belevaló lányokat – válaszolta a férfi, azután biccentett egyet. – Khalidnak hívnak.

Rosa megpróbálta kimondani, de teljesen másként hangzott:

– *Kelid.*

A férfi rekedten felnevetett.

- Nagyon jól hangzik a szájából. Kifejezetten szexi.
- Hé! – tiltakozott nevetve Rosa. – Szégyellje magát!

Khalid hirtelen magához húzta a nőt, és érezte, hogy Rosa szorosan hozzásimul, mintha ő is erre várt volna. Khalid azóta vágyott erre a pillanatra, mióta először belenézett a nő ártatlan szemébe, amely egyáltalán nem illett a kihívó ruhához. Amikor a nő puha melle hozzásimult a mellkasához, felnyögött a vágytól, és odahajolt a nő füléhez:

- Akkor most lássuk, hogy a táncparketten is olyan jól táncolsz-e, mint a rúdon, *chérie*...

Rosa fejében megszólalt a vészcsengő. A fivérei állandóan arra figyelmeztették, hogy ne dőljön be a férfiak bókjainak. Ráadásul számtalanszor végignézte, hogyan veszik le a nőket a lábukról. A Khalidhoz hasonló férfiak egyébként is csak egyetlen dolgot akartak, és Rosát a szicíliai hagyományok szerint arra nevelték, hogy mindenáron meg kell őriznie a becsületét és ártatlanságát.

Addig a pillanatig ő is ehhez tartotta magát, amíg össze nem omlott körülötte a világ, és ki nem derült, hogy azok az értékek, amelyekben hitt, valójában üresek és értéktelenek.

Elszántan sutba dobta az aggályait, és kihívóan rámosolygott Khalidra. Eddig nem is tudta, hogy képes ilyesmire.

- És kapok jutalmat, ha bebizonyítom, hogy képes vagyok rá?
- Ha sikerül meggyőznöd, akkor igen – dűnnyögte rekedten a férfi, és szorosan átkarolta a derekát. – De figyelmeztetek, hogy nagyon magasak az elvárásaim.

Rosa elnevette magát, és egyáltalán nem zavarta, hogy a férfi letegezze.

- Vállalom a kockázatot.
- Helyes! Kedvelem azokat a nőket, akik szeretnek kockáztatni.

Khalid magához húzta, és elkezdte olyan gyorsan forgatni, hogy Rosa lába szinte nem is érte a földet. Vele egészen más volt táncolni, mint a többi férfival. Úgy tűnt, hogy Khalid a saját szabályai szerint működik, és bejárta vele az egész táncparkettet, mintha keringőztek volna. És Rosa nem tiltakozott.

Miért is tiltakozott volna? Legszívesebben így töltötte volna az egész éjszakát.

- Élvezed? – kérdezte a férfi, és forró kezével birtokba vette Rosa kerek fenekét.

Rosa olyan szabadnak érezte magát, mint még soha, és ahelyett hogy szégyenkezve elhúzódott volna a partnerétől, még szorosabban hozzásimult.

- Igen... nagyon élvezem.
- Sejtettem – dűnnyögte elégedetten Khalid –, mert én is nagyon élvezem.

Amikor megérezte a nő ujjainak érintését a nyakán, és selymes hajának simogatását az arcán, lehunyta a szemét. Olyan hevesen vágyott rá, hogy alig tudott uralkodni magán.

Ám annak dacára, hogy a rangja és az elbűvölő modora miatt sohasem utasították vissza, tisztában volt a kötelességeivel, és nem akart botrányt.

Minden további nélkül eljárhat egy táncot egy feltűnő jelenséggel, de nem csábíthatja el nyilvánosan. Annak ellenére, hogy észre sem lehetett venni őket a táncolók között, és a mozdulataikat elnyelte a félhomály, Khalid visszafogta magát, és csak gondolatban vette a szájába

azokat a kemény mellbimbókat, amelyek kidudorodtak az izgató, bíborvörös ruha vékony anyaga alól. Azután gondolatban benyúlt a térdig érő ruha alá, és kitapogatta a nő bugyiját.

Persze az is lehet, hogy nincs rajta... Nyelt egy nagyot, és azon töprengett, hogy a lány vajon észrevette-e, mennyire kívánja.

Abban a pillanatban feltűnt neki ez a nő, amikor belépett a klubba, ami nem csoda, hiszen a ragyogó, vörös ruha meglehetősen sokat sejtetett. Az alakja itt, Franciaország déli részén, egyáltalán nem volt divatos. Egyértelmű volt, hogy nem jár naponta konditerembe, és nem gyötri magát szigorú fogyókúrával, viszont olyan érzéki és kívánatos volt, mint egy érett gyümölcs, amely mindjárt lehull a fáról.

Gyönyörű, selymes haja végigomlott a hátán, és egészen a derekáig ért. A miniruha minden egyes lépésnél felcsúszott a combján, és amikor találkozott a pillantásuk, a nő tekintetéből meglepetés és zavar áradt. Khalid abban a pillanatban megérezte, hogy ez a nő kívánja őt, és készen áll, hogy elfogadja az ajánlatát. Ezen a téren rendkívül kifinomult antennákkal rendelkezett.

Sajnálatos módon igyekeznie kell, mert hamarosan muszáj lesz lemondania az efféle szórakozásokról, örökre elbúcsúzhat az erotikus kalandoktól.

Amikor eszébe jutott a megszervezett házasság, amely véget vet a playboyéletnek, lebiggyedt az ajka. Biztos volt benne, hogy a menyasszonya belemenne a – természetesen csak a férj oldaláról – nyitott házasságba, a jövőben mégis sokkal diszkrétebben kell intéznie a viszonyait. Még akkor is, ha a hazájában elvárták a nőktől, hogy bizonyos dolgok fölött szemet hunyjanak.

Az biztos, hogy többé nem hagyhatja el a híres klubokat szebbnél szebb nők társaságában. Ez már a múlté...

Most odahajolt a partnere füléhez:

– És téged hogy hívnak? Még nem árultad el.

– Rosának – dünnyögte a nő, és az utolsó pillanatban lenyelte a vezetéknévét.

Vajon Khalid ismeri ezt a nevet? Nem akart feleslegesen kockáztatni. Ez az éjszaka a meggondolatlan és bohém Rosáé, akit nem érdekel a holnap!

– Rosa... – ízlelgette Khalid a nevet, és elgondolkodva megsimogatta a nő csillogó haját, mintha a kedvenc csődöre sörényét simogatta volna meg. A név tökéletesen illett ehhez az illatos és virágzó szépséghez. – Nagyon tetszik. Olasz vagy?

– Igen. – Rosát körbefonta Khalid friss, férfias illata, és alig tudott koncentrálni. És ki törődik most az igazsággal? Természetesen tetőtől talpig szicíliai volt. Otthon megszólták volna, ha olasznak mondja magát, de most így egyszerűbb volt. Ráadásul többé semmivel sem tartozik a családjának! – Igen, az vagyok.

– És gyakran fel szoktál lépni éjszakai klubokban, Rosa?

A lány önkéntelenül megrázta a fejét.

– Nem, ez volt az első alkalom.

Khalid felvonta a szemöldökét.

– Érdekes. És miért pont...?

– Miért nem mesélsz inkább magadról? – vágott a szavába Rosa, mert úgy érezte, hogy sarokba szorították.

A férfi megállapította, hogy ez a hely túlságosan hangos egy beszélgetéshez, mert szinte kiabálniuk kellett, hogy megértsék egymás szavát. Ráadásul előbb-utóbb mégis botrányt fognak okozni, ha Rosa továbbra is olyan odaadóan simul hozzá, mint most. Mindenkinek az lesz a legjobb, ha négy szemközt folytatják ezt a társalgást. Például Khalid villájában, a teraszon, amely közvetlenül a hálószoba mellett van.

– Miért nem megyünk el valahová, ahol nincs ekkora zaj?

Rosa meglepetten pislogott. Váratlanul érte, hogy Khalid elengedte, mert hirtelen úgy érezte, mintha egy hajó fedélzetén lett volna, a viharos tengeren.

– Például hová?

Miért csinálják ezt a nők állandóan? Mire jó ez az ostoba játék? Ártatlanságot színlelnek, pedig ők is pontosan tudják, hogyan ér véget az este. Rosa esetében még elkésőbb volt a dolog,

hiszen az előbb még a színpadon táncolt.

– Ismerek egy rendkívül romantikus helyet, ahonnan gyönyörű kilátás nyílik a tengerre, és megcsodálhatjuk a csillagokat.

Rosa álmodozón elmosolyodott.

– Ó! Imádom a csillagokat.

– Én is... – jegyezte meg szarkasztikusan Khalid. – Azt javaslom, tűnjünk el innen, és válasszunk magunknak csillagot!

Minden olyan romantikusan és költőien hangzik a szájából, gondolta homályosan Rosa, és közben azon töprengett, hogy mikor evett utoljára.

– Rendben.

A férfi elvigyorodott, és szinte lelombozta, hogy megint ilyen könnyen megkapta, amit akart. Mindig így történt, egy esetet leszámítva...

Ha Khalid akar valamit, akkor azt meg is szerzi.

Eszébe jutott az a bizonyos alkalom, és összeszorult a szíve. Akkor még csupán egy vad és dacos gyerek volt, egy elkényeztetett sivatagi herceg, és éppen azt az embert veszítette el, aki a legfontosabb volt a számára. De akkor képtelen volt küzdeni, és esélye sem volt a győzelemre.

Ránézett Rosára. A nő arca nyílt volt, őszinte, és a tekintetéből bizalom áradt. Khalid hirtelen kellemetlenül érezte magát. Arra az izgató és szexi nőre vágyott, akit a színpadon látott.

– Odakísérlek az autómhoz. Van kabátod?

Rosa értetlenül pislogott. *Vajon van kabátom?* Végignézett bíborvörös miniruháján, és képtelen volt választ adni a kérdésre. A ruhát alig néhány órával ezelőtt vásárolta Antibes egyik méregdrága butikjában a hozzá illő, nyaktörő magas sarkúval és a kistáskával együtt, amely egy aranyláncon fityegett a vállán. Több ruhadarabra nem emlékezett.

– Azt hiszem, nincs.

A férfi tekintetéből bosszúság áradt. Körbenézett, azután megragadta Rosa meztelen karját, és a kijárat felé vezette. Már megbánta, hogy felvetette a romantikus este ötletét, és legszívesebben a sorsára hagyta volna Rosát. Lehet, hogy minden férfi egy ilyen nőről álmodik, de a járása egyértelműen elárulta, hogy jóval többet ivott a kelleténél.

Khalid valóban kedvelte a beleváló lányokat, de a részegeket egyáltalán nem.

Átkarolta a nő derekát, és feltűnés nélkül kitámogatta a bárból. Szerencsére itt nincsenek kíváncsi paparazzók! – gondolta bosszúsan, miközben besegítette Rosát a limuzin hátsó ülésére. A nő elégedetten felsóhajtott, azután kinyújtotta a lábát, és lehunyta a szemét.

Khalid életében először nem használta ki a kínálkozó alkalmat. A miniruha felcsúszott a nő combján, de ő ahelyett hogy meggyőződött volna arról, visel-e bugyit, megigazította a szoknyarészt.

– Mennyit ittál tulajdonképpen?

A mély hang és az izgalmas akcentus miatt Rosa erőt vett magán, és kinyitotta a szemét. *A megmentőm!* Khalid rendkívül vonzó volt, ráadásul remek táncos, és Rosa olyan könnyűnek érezte magát a karjában, mint még soha. Az autója pedig kifejezetten biztonságos helynek tűnt. De vajon miért nem öleli át, hogy minden másról megfeledkezessen?

– Gyere ide, és csókolj meg! – dűnnyögte vágyakozva Rosa, és odahúzódott Khalid mellé. – Kérlek...

A férfi vetett egy pillantást a sofőrre, azután elkapta Rosa ölelő karját, és finoman megrázta a lányt. Valóban azt hiszi, hogy ő ebben az állapotban hajlandó csókolni?

– Részeg vagy! – vetette a szemére.

– Tudom. – Rosa hátrahajtott a fejét, és megtámasztotta a fejtámlán. – És nagyszerű érzés.

– Ha látnád magad, nem ezt mondanád – sziszegte Khalid. – Egy részeg nő nem túl szép látvány.

– Egy férfi viszont bármikor lerészegedhet, igaz?

Egész életében azt sulykolták a fejébe, hogy a férfiakra más szabályok vonatkoznak, mint a nőkre. *Maledizione!* Miért ilyen kegyetlen az élet?

– Képtelen vagyok elviselni egy olyan embert, aki ennyire el tudja veszíteni az önuralmát

– válaszolta kimérten Khalid. – Éppen ezért most hazaviszlek.

Rosa gúnyosan elmosolyodott.

– *Haza...* – Ez a szó számára elvesztette a jelentését. – Az nem lesz egyszerű – közölte keserűen a kísérőjével. – Nekem ugyanis nincs otthonom. Már nincs...

Újra meg akarta ölelni Khalidot, és a férfi alig tudott elmenekülni előle. *A fenébe is!* Mindennek a tetejébe még egy alkohelmámoros sirámot is végig kell hallgatnia?

Alig várta, hogy megszabaduljon végre Rosától.

– Most éppen hol laksz?

A nő megint kinyitotta a szemét, és megpróbált felülni, de mivel nem járt sikerrel, egyszerűen maga alá húzta a lábát. Így sokkal kényelmesebb volt.

– Fogalmam sincs. – Sehová sem akart menni, csak a csillagok közé ezzel a kedves férfival, ahogyan megbeszélték. – Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha veled maradok – közölte végül, és hatalmasat ásított.

2. FEJEZET

A tűző napfény melegen sütötte Rosa lehunytt szemhéját, és csiklandozta az orrát. Nem akart felébredni abból a furcsa álomból, amely nagyon valóságosnak tűnt, ezért szorosan lehunyta a szemét.

– Tudom, hogy ébren vagy.

A mély hang és a kemény akcentus úgy pukkasztotta szét a lány álmát, mint a szappanbuborékot, habár ahhoz a férfihoz tartozott, aki ezen a nyugtalan éjszakán a főszerepet játszotta Rosa erotikus fantáziájában.

Kiszáradt a torka, és amikor kinyitotta a szemét, egy fekete szempárt látott, amelyben nyoma sem volt a tegnapi csodálatnak és vágynak. A férfi tekintete dühös volt, és...

Rosa önkéntelenül összehúzta magát. Khalid szeméből egyértelmű megvetés áradt.

Bizonytalanul körbenézett, és kétségbeesetten igyekezett felidézni a tegnapi éjszakát. A halántéka fájdalmasan lüktetett, és egyre inkább úgy érezte, hogy valami szörnyűség történt. Azután végignézett magán, és megállapította, hogy egy hatalmas, idegen ágyban fekszik, és a könnyű takaró alatt anyaszült meztelen.

Hangosan felkiáltott, felült, összefogta a mellén a hűvös takarót, és ránézett a férfira, akiről csak annyit tudott, hogy Khalidnak hívják. A férfi az ágy végében állt, karba tette a kezét, és megvetően bámulta Rosát. Úgy festett, mint a bosszú sötét angyala.

– Mi történt? – kérdezte remegő hangon Rosa.

– Nem emlékszel?

A nő kihúzta magát.

– Ha emlékeznék, nem kérdeztem volna meg tőled, nem igaz?

A férfi ajka még jobban lebiggyedt.

– Az érdekel, hogy lefeküdtünk-e egymással?

A durva kérdés hallatán Rosa elpirult. Olyan vörös lett az arca, mint az új miniruhája, amelyben tegnap este ezzel a férfival táncolt, aki olyan szorosan magához húzta, hogy...

Ez a ködös emlék is elég volt ahhoz, hogy megkeményedjen a mellbimbója. Úgy érezte, mintha az egyik rémálomból egyenesen a következőbe csöppent volna, csak ez sokkal félelmetesebb volt. És ha meg akar menekülni, erősnek kell lennie. *Nagyon erősnek!*

De pontosan ezt kellett megtanulnia nem is olyan régen, nem igaz?

Végteére is túlélte az anyja bejelentését, amelyet kíméletlenül és gyűlölködve vágott az arcába. És szembe kellett néznie azzal a borzalmas ténnyel, hogy az apja, akire mindig számíthatott, nem a vér szerinti apja. Remélhetőleg ezt az ütet is ki fogja bírni.

– És? Történt valami?

Csupán egy fagyos mosolyt kapott válaszul.

– Hidd el, *habibti*, hogy ha lefeküdtem volna veled, arra emlékeznél, még akkor is, ha részeg voltál.

Rosa igyekezett egykedvűen reagálni a férfi kihívó pillantására. Az a legfontosabb, hogy mielőbb kimentse magát ebből a lehetetlen helyzetből. De először szembe kell néznie a tényekkel.

– Ezek szerint semmi sem történt?

– Nem.

A nő feljebb húzta magán a takarót.

– De akkor miért... miért vagyok meztelen?

– Levetkőztettelek.

– Tessék? De miért?

Khalid örömtelenül felnevetett.

– Mégis mit gondolsz? Talán azt hiszed, hogy gyönyörködni akartam a testedben?

Az ironikus hang ellenére a férfinak a torkában dobogott a szíve, amikor eszébe jutottak Rosa nőies vonalai. Miközben levetkőztette az alvó szépséget, robotpilóta üzemmódra kapcsolt, és szándékosan elfordította a fejét, amikor lehúzta róla az apró bugyit.

Néhány másodpercig azonban eljátszott a gondolattal, hogy befúrja az arcát a nő melle közé, amely úgy dagadt ki a kosaras melltartóból, mint az érett gyümölcs, amikor Khalid szétnyitotta a csatját.

– Nem akartam, hogy a miniruhádban és a... a fehérneműdben töltsd az éjszakát – dünnyögte zordan.

– Valóban?

A nő hangjából áradó hitetlenség hallatán Khalid még dühösebb lett. Ennek a nőnek fogalma sincs, mekkora szerencséje volt, hogy éppen vele hozta össze a sors! Egy gátlástalan fickó egyszerűen magával cipelte volna, és...

Összepréselte az ajkát.

– Majd én elmondom neked, mi történt! Nem tudtad megmondani, hol laksz, és mielőtt elaludtál a limuzinom hátsó ülésén, közölted, hogy velem akarsz maradni.

Rosa semmire sem emlékezett, és megint elpirult.

– Ezt mondtam?

– Pontosan – válaszolta komoran Khalid. – Éppen ezért kénytelen voltam elhozni téged a szállodámba. Szerettem volna gyorsan és feltűnés nélkül elintézni a dolgot, neked viszont más terveid voltak.

– Igazán?

Rosának egyre jobban elkerekedett a szeme.

– Igen. Egyfolytában azt hangoztattad, hogy te a tengerpartra akarsz menni csillagokat nézni.

Santo cielo! A lánynak lassan visszatértek az emlékei. Khalid megígérte neki a klubban, hogy elmennek csillagokat nézni, és abban a pillanatban úgy érezte, hogy a férfi a mennyországba akarja repíteni.

– És... és azután mi történt?

– Annyira részeg és felajzott voltál, hogy nem mertem kimenni veled a tengerpartra, ezért inkább bedugtalak az ágyba.

– Ez minden?

– Ez minden.

– És te hol aludtál?

Khalid rekedten felnevetett.

– Ha az ember egy életre kibérel egy tengerpartra néző lakosztályt a Côte d'Azurön, akkor több hálószobát is kap. Itt például három van. A szomszéd szobában aludtam.

Rosa fejében még mindig kavargtak a dolgok. Igyekezett követni, amit a férfi mond, de valójában csak annyit szűrt le az egézből, hogy a becsülete nem szenvedett csorbát, ami őszintén szólva meglepte. Ugyanis a kettejük között lévő mágikus vonzalomra kezdettől fogva emlékezett, és arra is, hogy rettenetesen kívánta őt, miközben Khalid a táncparketten szorosan magához húzta.

Kizárólag a férfinak köszönhető, hogy nem az ágyában és a karjában töltötte ezt az éjszakát. Rosának ugyanis kezdettől fogva ez volt a szándéka. Sőt mi több, még mindig erre vágyott...

Khalid időközben ellépett az ágy végéből, és közelebb ment az ablakhoz. Rosa végre alaposan meg tudta figyelni. Vajon honnan származik? Valószínűleg nem a Földközi-tenger környékéről. Ahhoz túlságosan sötét a bőre, és furcsa az akcentusa.

– Tulajdonképpen honnan származol? – tette fel hirtelen a kérdést.

A férfi régóta számított erre a kérdésre, és mozdulatlanra dermedt. Tudta, hogy a válasz még több zavart fog okozni kettejük között. Vagy inkább találjon ki valamit? Hiszen soha többé nem fog találkozni ezzel a nővel. De végül az egyszerűbb megoldás mellett döntött.

– Khalidnak hívnak.

– Ezt már tudom. De honnan származol?

– Egy viszonylag távoli és idegen országból, amelyet Zahrastannak hívnak. Sejtet, merre van?

– kérdezte, amikor meglátta Rosa értetlen arckifejezését.

A lány vállat vont.

– Sohasem hallottam róla. Ismernem kellene?

Khalidot nem lepte meg a válasz, hiszen Rosa táncosnő. Miért kellene ismernie egy apró arab királyságot, amely jelentősen hozzájárul a világ nyersolaj-kitermeléséhez?

– Ha valóban érdekel, azt javaslom, nyiss ki egy atlaszt, vagy keress rá az interneten – válaszolta szarkasztikusan. – Van még kérdésed?

Rosa legszívesebben megkérte volna, hogy törölje ki az emlékezetéből a tegnapi estét, és adjon neki még egy esélyt. Milyen nagyszerű lenne, ha az ember ugyanúgy vissza tudná tekerni az életét, mint egy filmet! Ő valószínűleg azt a pillanatot választotta volna az újrakezdéshez, amikor a klubban táncoltak, és pehelykönnyűnek érezte magát.

A férfi komor, feszült arckifejezése egyértelműen elárulta, hogy nem akar a kelleténél több időt pazarolni erre a beszélgetésre. Rosa csalódottan lehunyta a szemét, és megmasszírozta a halántékát.

– Mindjárt szétrobban a fejem... – dűnnyögte halkan.

– Zuhanyozz le és öltözz fel! – javasolta kimérten Khalid. – A ruháid már a fürdőszobában vannak. Addig rendelek reggelit. Ha eszel valamit, jobban fogod érezni magad.

– Nem kérek reggelit.

– Mikor ettél utoljára?

– Nem emlékszem.

A nap időközben magasan járt az égen, s Rosa szeme arany- meg zöld színben ragyogott a napfényben, és egy erdei tóra emlékeztette a férfit. De a természetes szépsége és a kisugárzása ellenére látta a szeme alatt a karikákat, amelyeket nem a sminkje hagyott maga után.

A tekintete üres volt, és zavart, mintha megrémült volna valamitől. És olívaszínű bőre ellenére rettenetesen sápadt volt. Olyan benyomást keltett, mintha elhagyta volna magát, nem külsőleg, hanem lelkileg.

De ehhez neki semmi köze. Ő egy arab herceg, aki hamarosan feleségül vesz egy szintén királyi származású nőt. Nem engedheti meg magának, hogy egy elveszett szépség sorsával törődjön. Szerencsére elég erős volt ahhoz, hogy ellenálljon a nő kívánatos testének.

Ennek ellenére kellemetlen érzés lett úrrá rajta.

– Addig sehová sem mész, amíg nem eszel valamit – közölte határozottan.

– Különben mi lesz?

A férfi arrogánsan felvonta a szemöldökét.

– Nem áll szándékomban újra megmenteni téged abban az esetben, ha elájulsz, és a francia mentősöket sem akarom fárasztani. Lehetne benned annyi felelősségérzet, hogy eszel valamit.

Khalid erre hátat fordított, és becsapta maga mögött az ajtót.

Rosa csalódottan felkelt az ágyból, bement a fürdőszobába, és rémülten felkiáltott, amikor meglátta a tükörképét. Ráadásul anyaszült meztelenül mászkált, ami Szicíliában elképzelhetetlen lett volna. Otthon mindig köntöst vagy minimum hálóinget viselt.

– Mi van akkor, ha tűz üt ki éjszaka, és a tűzoltó meztelenül talál az ágyadban? – tette fel neki a kérdést az anyja. – Ez nem illik.

És én sohasem vontam kétségbe az ítéletét, ismerte be magának Rosa, miközben a meleg vízsugár alá tartotta az arcát. Nem hitte volna, hogy az a nő, aki fölnevelte, valójában hazug és csalárd.

Hirtelen elhatározással megnyitotta a hideg víz csapját, abban a reményben, hogy a jeges vízsugár lemossa róla az elmúlt napok gyötrelmeit. De ilyen könnyen nem szabadulhatott meg az anyja bejelentésétől. Felsőhajtott, elzárta a vizet, talált egy tiszta törülközőt, egy új fogkefét és egy fésűt a ruhája mellett.

Milyen gondos ez a férfi!

Amikor Khalid bekopogott a szoba ajtaján, Rosa már sokkal jobban érezte magát, mint ébredés után.

– Készen vagy? – kérdezte a férfi. – Akkor menjünk ki a teraszra! Ott tálalták fel a reggelit.

A lány gyomra hangosan megkordult, ezért hevesen bólogatott, és követte Khalidot le a márványlépcsőn, ki a teraszra, ahol két személyre megterített asztal várta őket. Rosa meleg croissant, ízletes lekvárok, gyümölcs és frissen facsart gyümölcslé közül válogathatott. A teraszról gyönyörű kilátás nyílt a gondozott kertre, és a háttérben azúrkéken csillogott a Földközi-tenger.

Rosa kíváncsian körbenézett. Úgy érezte, hogy egy külön kis világban vannak, egy szappanbuborékban, elzárva a Riviéra nyüzsgésétől.

– Nem azt mondtad, hogy ez egy szálloda?

– Olyan szálloda, amelynek különálló villái vannak. Mivel kedvelem a magányt, általában a szomszédos villát is ki szoktam bérelni.

A lány hátradőlt a fonott fotelban, és kíváncsian méregette Khalidot.

– És így persze könnyebb megszabadulni a nemkívánatos vendégektől.

A férfi elengedte a megjegyzését a füle mellett. Intésére megjelent egy libériás inas, aki kávé szolgált fel ezüsttálcán.

– Természetesen erre is gondolnom kell – válaszolta végül arrogánsan, amivel egyértelműen helyreutasította Rosát.

A lány elvörösödött, és a kávécsésze után nyúlt. Ha tegnap este valóban úgy történt minden, ahogyan a férfi elmondta, akkor nem vetheti a szemére a nyers hangnemet. Inkább hálásnak kellene lennie, amiért nem használta ki az alkalmat.

– Ez igazán előrelátó – jegyezte meg hanyagul, hogy megőrizze a látszatot.

Khalid szemmel láthatóan megnyugodott. Rosa nyilvánvalóan ismeri az egyéjszakás kalandok játékszabályait.

Csakhogy ők nem feküdtek le egymással!

Rosa kettétört egy croissant-t, bőségesen megkente lekvárral, azután bedugta puha, telt ajkai közé. Rágás közben átszellemülten lehunyta a szemét, és olyan érzékiség áradt belőle, hogy Khalidot előntötte a forróság. Amikor a nő a nyelve hegyével lenyalt egy pici kekszdarabot a szája sarkából, majdnem hangosan felnyögött. Akaratlanul eszébe jutottak Rosa kihívó mozdulatai, miközben a rúdon táncolt. Kihívó volt, és kegyetlen... És most megjátssza az ártatlant!

Milyen csodálatos és kiszámíthatatlan teremtmények a nők! Miközben a mozdulatait figyelte, megbánta, hogy nem feküdtek le egymással. Rosa biztosan fékezhetetlen az ágyban. De legalább megcsodálta a testét, amikor levetkőztette, és érezte, milyen puha és selymes a bőre. Óriási erőfeszítésbe került átmenni a másik szobába, ahol egész éjjel nyugtalanul hánykolódott.

Rosa befejezte a reggelit, és egy szalvétával megtörölte érzéki ajkát. Khalid megvárta, amíg végez, azután megköszörülte a torkát:

– Ha jól sejtem, időközben eszedbe jutott, hol laksz.

A nő rettenetesen elszégyellte magát. Vajon mit szólna Khalid, ha elmondaná neki, hogy még sohasem volt részeg? Hogy csak azért ivott, mert az anyja lefeküdt a nagybátyjával, és az ő élete összeomlott?

Lehet, hogy a férfi hitt volna neki. De ő miért mondta volna el, amikor Khalid egyértelműen meg akart szabadulni tőle?

– Ha hívsz nekem egy taxit, már itt sem vagyok.

Khalid felállt, és megfordult a fejében, hogy a saját limuzinjával viteti haza Rosát, de a paparazzók jól ismerték az autót, és nem akart kockáztatni. Tegnap így is óriási szerencsájük volt.

– Felhívom a recepciót, és ideküldenek valakit, aki kikísér.

Rosa összepréselte az ajkát. Úgy érezte magát, mint egy tévesen kiszállított csomag, amelytől igyekszenek mielőbb megszabadulni. Még sohasem alázták meg ennyire.

Soha többé nem iszom! – fogadta meg magának. *És soha többé nem fogok fekete szemű, vonzó idegenekkel táncolni egy éjszakai klubban.*

Bólintott, azután visszatartotta a lélegzetét, mert Khalid váratlanul megsimogatta a haját, azután az arcát.

– Tegyéél magadnak egy szívességet, és tartsd távol magad a kétes hírű helyektől, rendben?

Rosa azonnal rádöbbsent, hogy tegnap este valóban óriási szerencséje volt. Khalid természetesen

kihívásnak vette a viselkedését, bármelyik férfi így tett volna. Viszont nem használta ki a helyzetet, hanem bebizonyította, hogy úriember. Ő pedig köszönettel tartozik neki.

– Köszönöm – dünnyögte Rosa. – Hálás vagyok a gondoskodásodért és a vendéglátásért.

A férfi megdöbben, és azonnal kővé dermedt a váratlan szavak hallatán. Megrándult az arca, azután a szarkasztikus válasz mellett döntött:

– Sajnos, én nem mondhatok köszönetet semmiért.

A nő szégyenkezve lesütötte a szemét.

– Értem...

– Az a helyzet, hogy a tegnap este rendkívül ígéretesen indult mindkettőnk számára, de csúfos véget ért. Azon gondolkodom, hogy ennek talán nem kellene így történnie.

Erre a fordulatra Rosa egyáltalán nem számított, és arra sem, hogy a férfi átöleli, magához húzza és szenvedélyesen megcsókolja. Érezte, hogy beletúr a hajába, azután megsimogatta a nyakát, s végül a keze bejárta az egész testét. Rosát még sohasem csókolták meg így. Megkeményedett a mellbimbója, és forróságot érzett a combja között. Vajon azért, mert Khalid olyan szorosan magához húzta, hogy érezte a merevedését?

– Ó! – sóhajtott fel önkéntelenül, és képtelen volt elhinni, milyen csodálatos élményben van része. – Hmmm...

A férfi eltolta magától, és egyenesen a szemébe nézett.

– Lehet, hogy eddig úriemberként viselkedtem, de ennek vége – közölte remegő hangon. – Kijózanodtál, és már nem haragszom rád. Lehet, hogy ez életem legfelelőtlenebb döntése, de meg akarlak kapni. Itt és most!

Rosa cseppet sem törődött a következményekkel. Ő is kívánta a férfit, és ki akarta élvezni a szabad életet, amelyben eddig sohasem volt része.

– Én is meg akarlak kapni téged – válaszolta halkán. – És az itt és most tökéletesen megfelel.

Khalid győzedelmesen elmosolyodott, azután újra megcsókolta a lányt. Ki tudja, meddig sodorta volna őket a szenvedély, ha valaki nem kezd el köhécselni a hátuk mögött. Úgy rebbentek szét, mint két bűnöző, akiket rajtakaptak. Egy sötét bőrű férfi állt a teraszon, aki tisztelete jeléül kissé lehajtotta a fejét.

– Mi az ördögöt akarsz? – támadt neki dühösen Khalid. – Miért osonsz be a hátam mögött, mint egy kém, Mutasim?

Az idegen továbbra sem emelte fel a fejét.

– Elnézését kérem, fenség! – mondta halkán. – De a bátyja, a király, azonnal látni akarja.

Rosa tátott szájjal és tágra nyílt szemmel bámult. Azután lassan Khalid felé fordult, és kérdő pillantást vetett rá.

Fenség? Király?

Vajon ez a két férfi gonosz játékot űz veled? Vagy van egy közös, titkos nyelvük?

Khalid tudomást sem vett a nő kérdő pillantásáról. Úgy tett, mintha ott sem lett volna. Odalépett a sötét bőrű férfihoz, és egy Rosa számára teljesen ismeretlen nyelven beszélni kezdett hozzá.

A lány úgy érezte magát, mintha láthatatlan lenne.